

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4214/2566

นาย ส.โจทก์ นางสาว ศ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1473, ป.พ.พ. มาตรา 1461, ป.พ.พ. มาตรา 1462

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์เป็นฝ่ายชำระราคาห้องชุดพิพาทมาตลอด ห้องชุดพิพาทซึ่งมีชื่อโจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ จึงเป็นทรัพย์สินที่โจทก์ได้มาก่อนสมรสและเป็นสินส่วนตัวของโจทก์ที่โจทก์มีอำนาจจัดการตาม ป.พ.พ. มาตรา 1473 ส่วนที่โจทก์อ้างว่า โจทก์ตกลงแยกกันอยู่กับจำเลยและย้ายไปอยู่ที่อื่น โดยมอบคีย์การ์ดและกุญแจห้องชุดพิพาทให้แก่จำเลยนั้น จำเลยเบิกความโต้แย้งว่า โจทก์และจำเลยมิได้ตกลงแยกกันอยู่ตามที่โจทก์อ้าง ดังนั้น แม้ข้อเท็จจริงจะยังไม่ได้ว่าโจทก์และจำเลยมีข้อตกลงกันอย่างไร แต่การแยกกันอยู่ก็มิได้ทำให้การสมรสสิ้นสุดลง โจทก์และจำเลยยังคงเป็นสามีภริยาที่ต้องอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา และต้องช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูกันตามความสามารถและฐานะของตน ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1461 การที่โจทก์ย้ายออกจากห้องชุดพิพาทไปไม่อยู่ร่วมกับจำเลยที่ห้องชุดพิพาท ซึ่งไม่ว่าจะเป็นกรณีที่ไม่สามารถที่จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยปกติสุขได้หรือไม่ก็ตาม โจทก์สามารถร้องต่อศาลเพื่อให้มีคำสั่งอนุญาตให้อยู่ต่างหากจากกันได้ ซึ่งในกรณีเช่นนี้ ศาลจะกำหนดจำนวนค่าอุปการะเลี้ยงดูให้ฝ่ายหนึ่งจ่ายให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งตามควรแก่พฤติการณ์ก็ได้ ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1462 จากบทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองมาตราดังกล่าว แสดงว่า การแยกกันอยู่ไม่ได้ทำให้หน้าที่ที่ต้องช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูภริยาของโจทก์ซึ่งเป็นสามีหมดสิ้นไป การที่โจทก์ออกจากห้องชุดพิพาทไปโดยมอบคีย์การ์ดและกุญแจห้องชุดไว้ให้แก่จำเลย บ่งชี้ว่าโจทก์ช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูจำเลยโดยการจัดห้องชุดพิพาทอันเป็นสินส่วนตัวให้เป็นที่พักอาศัยของจำเลยตามความสามารถและฐานะของโจทก์เหมือนดังที่เคยอยู่ร่วมกันมาแต่ต้น เมื่อโจทก์และจำเลยยังคงเป็นสามีภริยาโดยต่างมิได้มีเจตนาหย่ากันและยังมีโอกาสที่จะกลับมาอยู่ร่วมกันได้ โจทก์ซึ่งเป็นฝ่ายออกจากห้องชุดพิพาทไปเองจึงไม่มีอำนาจฟ้องขับไล่จำเลยเพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ต้องช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูจำเลยได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปจากห้องชุดพิพาทและส่งมอบห้องชุดคืนแก่โจทก์ในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดี และชดเชยค่าเสียหายเดือนละ 15,000 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกจากห้องชุดพิพาทและส่งมอบห้องชุดพิพาทคืนแก่โจทก์เสร็จสิ้น จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปจากห้องชุด และส่งมอบห้องชุดคืนแก่โจทก์ในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดี ให้จำเลยชำระค่าเสียหายเดือนละ 5,000 บาท แก่โจทก์นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 4 สิงหาคม 2563) เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกจากห้องชุดดังกล่าวและส่งมอบคืนแก่โจทก์ในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดี ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์จากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังได้เป็นยุติว่า ห้องชุดมีชื่อโจทก์เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ โดยโจทก์ซื้อจากผู้ขายเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2560 และ

นำไปจดทะเบียนจำนองไว้แก่ธนาคาร ก. โจทก์และจำเลยเป็นสามีภริยากันโดยชอบด้วยกฎหมาย จดทะเบียนสมรสเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2561 และพักอาศัยร่วมกันที่ห้องชุดพิพาทดังกล่าว ต่อมาเดือนมิถุนายน 2562 โจทก์ออกจากห้องชุดพิพาทไปพักอาศัยที่อื่น โดยส่งมอบกุญแจและคีย์การ์ดห้องชุดพิพาทให้แก่จำเลย และเมื่อวันที่ 4 สิงหาคม 2563 โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยออกจากห้องชุดพิพาทและเรียกค่าเสียหายเป็นคดีนี้ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ตามรายการเดินบัญชีของจำเลยดังกล่าวเป็นการโอนเงินกันระหว่าง โจทก์และจำเลยซึ่งเป็นสามีภริยากันและมีจำนวนไม่แน่นอนในแต่ละเดือน จึงไม่ชัดแจ้งว่าเป็นการชำระราคาห้องชุดพิพาทส่วนโจทก์นำสืบการชำระราคาห้องชุดพิพาทตามรายการเดินบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ธนาคาร ก. ของโจทก์ ใบแจ้งหักบัญชีและใบเสร็จรับเงินพบว่า มีการหักบัญชีเงินฝากอัตโนมัติจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ดังกล่าวเป็นจำนวนแน่นอนทุกเดือน เพื่อชำระหนี้แก่ธนาคาร ก. ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2560 ถึงเดือนตุลาคม 2563 บ่งชี้ให้เห็นว่า โจทก์เป็นฝ่ายชำระราคาห้องชุดพิพาทมาตลอด ห้องชุดพิพาทซึ่งมีชื่อโจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์จึงเป็นทรัพย์สินที่โจทก์ได้มาก่อนสมรสและเป็นสินส่วนตัวของโจทก์ที่โจทก์มีอำนาจจัดการตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1473 ส่วนที่โจทก์อ้างว่า โจทก์ตกลงแยกกันอยู่กับจำเลยและย้ายไปอยู่ที่อื่นตั้งแต่วันที่ 15 มิถุนายน 2562 โดยมอบคีย์การ์ดและกุญแจห้องชุดพิพาทให้แก่จำเลยนั้น จำเลยเบิกความโต้แย้งว่า โจทก์และจำเลยมิได้ตกลงแยกกันอยู่ตามที่โจทก์อ้าง ดังนั้น แม้ข้อเท็จจริงจะยังฟังไม่ได้ว่าโจทก์และจำเลยมีข้อตกลงกันอย่างไร แต่การแยกกันอยู่ก็มิได้ทำให้การสมรสสิ้นสุดลง โจทก์และจำเลยยังคงเป็นสามีภริยาที่ต้องอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา และต้องช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูกันตามความสามารถและฐานะของตน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1461 การที่โจทก์ย้ายออกจากห้องชุดพิพาทไปไม่อยู่ร่วมกับจำเลยที่ห้องชุดพิพาท ซึ่งไม่ว่าจะเป็นกรณีที่ไม่สามารถที่จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาโดยปกติสุขได้หรือไม่ก็ตาม โจทก์สามารถร้องต่อศาลเพื่อให้มีคำสั่งอนุญาตให้อยู่ต่างหากจากกันได้ ซึ่งในกรณีเช่นนี้ ศาลจะกำหนดจำนวนค่าอุปการะเลี้ยงดูให้ฝ่ายหนึ่งจ่ายให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งตามควรแก่พฤติการณ์ก็ได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1462 จากบทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองมาตราดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การแยกกันอยู่ไม่ได้ทำให้หน้าที่ที่ต้องช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูภริยาของโจทก์ซึ่งเป็นสามีหมดสิ้นไป การที่โจทก์ออกจากห้องชุดพิพาทไปโดยมอบคีย์การ์ดและกุญแจห้องชุดไว้ให้แก่จำเลย บ่งชี้ว่าโจทก์ช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูจำเลยโดยการจัดการห้องชุดพิพาทอันเป็นสินส่วนตัวให้เป็นที่พักอาศัยของจำเลยตามความสามารถและฐานะของโจทก์เหมือนดังที่เคยอยู่ร่วมกันมาแต่ต้น เมื่อโจทก์และจำเลยยังคงเป็นสามีภริยาโดยต่างมิได้มีเจตนาหย่ากันและยังมีโอกาสที่จะกลับมาอยู่ร่วมกันได้ โจทก์ซึ่งเป็นฝ่ายออกจากห้องชุดพิพาทไปเองจึงไม่มีอำนาจฟ้องขับไล่จำเลยเพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ต้องช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูจำเลยได้ ที่ศาลล่างทั้งสองให้ขับไล่จำเลยออกจากห้องชุดพิพาทนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

นันทวัน เจริญศาสตร์ · รัชณี สุขใจ · พอพันธุ์ คิดจิตต์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4214/2566>